

ményeit, markalatos pontjait. Számvetése a következő:

- 1./Mi, magyarok árják, azaz őrnépek vagyunk.
- 2./A világ ősnyelve a magyar volt s az ősi kultúrákat is mi, magyarok hoztuk létre.
- 3./Őskezánk a Közel-Keleten volt, de szétszóródtunk a világban, s terjesztettük nyelvünket és kultúránkat.
- 4./"Mi vagyunk az ókori világ tolmácsolói és a keleti örökség egyetlen letéteményesei."

Ehhez tartsuk magunkat!

Komolyra fordítva a szót: ime, ez a könyv egyike azoknak a tudománytalan, dilettáns cikkeknek, amelyek szerte a világon megjelennek a magyarokról és kapcsolatba hoznak bennünket más népekkel. Elméleteiknek, koncepcióiknak semmiféle, vagy csak nagyon csekély a valóságalapjuk. Módszereik minden tudományos igényt nélkülöznek: "megfejtik" az eddig megfejtethetlen írásokat, jeleket, bizonyítani igyekeznek az eddig észérvekkel még nem bizonyítottakat. Minden eszközt és reális adatot felhasználnak fantáziadús koncepciójuk érdekében.

Sajnos, ezeket az áltörténeti elméleteket szerte a világon terjesztik, olvassák és ez a tény akadályozza a tudományos történelemszemlélet terjedését.

Baráth Margit

TÖRTÉNESZ SZAKEST 1974

A hangzatos címszó ne tévesszen meg senkit, ugyanis nem arról van szó, hogy ezen kis írományomban szakmai komolyságok útvesztőiben bolyongva fogom kedves olvasóim idegeit megté-
pázni. Ebből talán természetesen következik, hogy ezen tisztelt lap által nyújtott lehetőségeket kihasználva igyekszem a komolytalanság útjára terelni a figyelmet.

Talán egy magyarázattal kezdeném. A "történész szakest" sokat mon

katmondó kifejezés, amit - ha jól emlékszem - egyetemista pályafutásom alatt először Szántó professzor úr ékesen szóló szájából hallottam; végeredményben azt a folyamatot takarja, amely során az esti órákban - zsiros kenyér és kevés sör mellett, tanárok és diákok jelenlétében - évfolyamonként néhány vállalkozó egyén neveltetés céljából, sajátos szemszögből foglalkozik a tanszék, valamint a kar ügyes-bajos vidámságai-val; ezeket megfelelő történeti korszakokba ágyazva, tudományos vagy tudománytalan módon igyekszik elérni a hatást. És ez a legfontosabb: a hatás, a mosoly, a nevetés, a kirobbanó kacaj, a már majdnem fuldokló, harsogó hahotázás...stb.

A nagy hagyományokkal rendelkező és egyre nagyobb hírnévnek örvendő "szakest" eredetével kapcsolatban nehéz állást foglalni. Két neves történészünk, Táltos Agost és Sámán Pál őseink pogány szokásaival hozza kapcsolatba, és első megnyilvánulási formáit a korba datálja. Véleményem szerint azonban merőben téves és tarthatatlan ez az álláspont, hiszen hiba lenne minden rosszat vagy jót dicső elődeinkre kenni. A tárgyalt tényezők kialakulását én a NAGY TANÁR-DIÁK HÁBORU utáni konszolidáció első lényeges eredményének tartom. Persze végleges, mai formáját csak hosszú, fokozatos átalakulás után érte el. Az első ilyen összejövetel még a háborús zürzavar ellenségeskedéséből, a múlt árnyékától kísértve jött létre. A felek egymással szemben leültek és átadták ajándékaikat: a diákok jókívánságaikat szóban, a meghatottságtól gyakran megakadva, néha könnyekkel a szemükben mondták el, és az ellenfél minden ilyen megnyilvánulás után előhúzott egy kis fekete könyvecskét és ékes szavak kíséretében, de meghatottság nélkül átadta azt, véget vetve a baráti beszélgetésnek. Ez a már bomló társadalmi alapokon nyugvó folyamat még ma is érvényben van és néha surlódásokat okozva rontja a felek egészséges, békés egymás mellett élését. Örvendetes azonban a két tábor viszonyának olymértü javulása, hogy kijelöltek egy napot /december 6/, amikor a diákok átadhatják ajándékaikat annak veszélye nélkül, hogy kapnának valamit.

Az 1974. december hatodikát megelőző napokban pezsgőbbé vált az élet a történelem tanszéken. A diákok árgus szemmel és kis jegyzetfüzettel sétáltak a folyosón, figyelve minden szóra, mozdulatra, minden problémára, ügyes-bajos dologra, ami a műsor sikerét növelhette. Nagy változás állt be kedves professzoraink és tanáraink életében is: aki eddig hadart, most egy perc alatt mondott tíz szót, aki eddig nem tartott órát, most hirtelen mindegyiket megtartotta, aki meg túl sokat tartott, most be se jött az egyetemre, aki eddig kék köpenyben járt, most fehérét vett fel, aki eddig fehérét hordott, most azt sem tudta, mit csináljon, stb. Ezek után gondolom, hogy kedves olvasóim már izgatottan várják tudósításonkat a műsorról.

December hatodikán este nyolc órakor soha nem látott nagy tömeg előtt kezdődött az est Töttös Gábor "Röpülj, páva" produkciójával, ami a "Kedves Dékán - Ejnye, fiam" dialógust ábrázolta dal formájában, szövegbetéttel és a technika felhasználásával. A siker nagy volt, a páva röpült, Töttös maradt....

Hogy mennyire változatos repertoárral rendelkezik egy ilyen kabaré és hogy mennyire széleskörű szakmai tapasztalatokon nyugvó, általánosan elismert, de még fel nem ismert történelmi szférákba vezető tévúton támolygó, szédelgő hallgatóit, arról a negyedévesek műsora győzte meg a kételkedőket. "Jó éjszakát, gyerekek" című műsoruk olyan új és érdekes vonásait fedezte fel történelmünknek, amiről bizony legjobbjaink is megfélekedtek. Kun László bábajos története a három szépséggel /Édua, Mandula, Kupcsocs/, mely valós tényeken alapuló, népmesei elemekkel átszótt, komoly történelmi mondanivalót elfedő, korabeli riport alapján elképzelt és rekonstruált, élethű élményt tárt, megmutatta, hogy történetírásunk komoly hiányosságokkal van telítve nagy királyaink hódításaival kapcsolatban.

Nem szándékozom bővebben beszélni régészettudományunk óriási fejlődéséről, ami már a csúcsok felé közeledik anél-

kül, hogy a WC-papír elterjedésének okait és körülményeit megvizsgálta volna szűkebb hazánkban, Európában. Erre is választ kaphattunk a "szakesten" kedves kollégánktól, aki, mint a kérdés avatott ismerője, gondolom, még számos eredményt fog felmutatni kutatásai során.

Sajnos, történettudományunk nem foglalkozik korabeli slágerreink társadalmi és politikai jelentőségével. Ezen hiányosságot pótolta a "Zenés műsor történészeknek" című könnyűzenei összeállítás, amelynek gyöngyszeme a Deák-együttes "Kiegyezzünk vagy ne egyezzünk" kezdetű száma volt; Szövegét Deák szerezte, hangszerelte Ferenc József és táncolt rá egész Magyarország.

Nagyon tetszett a harmadévesek programjából a névmagyarázat. A Kristó név ködös eredetével kapcsolatban leszögezték azt a világos, minden téves információt mellőző tényt, hogy a név keletkezési körülményei megismerhetők, történetileg pontosan datálhatók, ez azonban a jövő történészeinek nagy feladata.

Nem célozom minden műsorszám elemzése, de néhány szóval még szeretném az ötödéveseket is méltatni; ők ugyanis énekeltek. Triójuk három szólam határát súroló összhangja mellett még a szövegről sem feledkeztek meg. A tanszék örömeire minden kedves professzor és tanár kapott egy-egy strófát. A köszönő levelek és táviratok számáról még nem kaptunk pontos jelentést.

Az esti programból csak néhány számot emeltem ki kedvesinálás céljából, hiszen 1975-ben újra megrendezésre kerül a "történész szakest" - reméljük még gazdagabb programmal és még több érdeklődővel. Hallgatótársaim számára van még egy rém-örömhír: állítólag kedves professzoraink és tanáraink egyenliten akarnak, és ez évben egy diák-paródia műsort terveznek. Véleményem az, hogy - bár minden kezdet nehéz - megéri a fáradságot, hátha siker koronázza. Mi drukkolunk és tapasztalatainkat szívesen átadjuk.